

Arrest

nr. 113 392 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 30 april 2013 tot weigering van verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werden aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat K. VERSTRAETEN *loco* advocaat A. VAN DE STEEN en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2010 diende de echtgenoot van verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 23 juli 2010 diende de echtgenoot van verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Hij diende de aanvraag in op grond van de diagnose schizofrenie en acute hepatitis B, waarbij de

geconsulteerde arts de totale onmogelijkheid om een normaal leven te leiden (met inbegrip van het verwerven van een inkomen) en de volledige afhankelijkheid van de zorg van familie of derden vaststelde.

Op 20 oktober 2010 werd de echtgenoot van verzoekster, alsook zijn vader, stiefmoeder, (stief)zus en (stief)broers, als gevolg van deze aanvraag toegelaten tot onbeperkt verblijf, bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 maart 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus aan de echtgenoot van verzoekster.

Op 16 januari 2013 vroeg verzoekster de toelating tot verblijf aan in de hoedanigheid van echtgenote van de heer R. E, van Macedonische nationaliteit.

Op 14 april 2013 beviel verzoekster van hun eerste kindje.

Op 30 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie de beslissingen van enerzijds weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit op grond van het feit dat de echtgenoot van verzoekster een leefloon van het OCMW ontvangt.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 26 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08.07.2011. De te vervoegen vreemdeling ontvangt een leefloon van het OCMW. Artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de voormelde wet bepaalt echter dat bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen die worden verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, noch met de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen. De aanvraag wordt derhalve geweigerd.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel van de synthesesamenvatting voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Concluante is van oordeel dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is en is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich blindstaart op criteria, waardoor haar aanvraag niet op individuele basis

beoordeeld werd. Nochtans beschikt de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding over een discretionaire bevoegdheid waarbij hij elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid dient te beoordelen. Concluante heeft immers alle benodigde documenten neergelegd. Daarnaast beviel zij op 14 april 2013 beviel van haar eerste kindje met haar echtgenoot E. R. Toch werd er arbitrair beslist dat haar aanvraag geweigerd diende te worden, om reden dat haar echtgenoot een leefloon ontvangt. Verwerende partij verklaart echter zelf in haar nota met opmerkingen bij het feitenrelaas dat de echtgenoot van concluante, de heer E. R., toegelaten werd tot onbeperkt verblijf in België op grond van zijn medische regularisatieaanvraag. De heer E. R. lijdt immers aan schizofrenie en acute hepatitis B, waarbij de arts de totale onmogelijkheid om een normaal leven te leiden (met inbegrip van het verwerven van een inkomen) en de volledig afhankelijkheid van de zorg van familie of derden vaststelde. Het is aldus duidelijk dat verwerende partij wel degelijk de concrete situatie van concluante kende en diende in te zien dat zij zich in een zeer prangende situatie bevindt! Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. In casu is dit zeer zeker niet het geval geweest. Er kan redelijkerwijze niet begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van concluante. Het is immers duidelijk dat het geheel buiten de wil van haar echtgenoot is dat hij een leefloon geniet en geen inkomsten kan genereren. Bovendien heeft verwerende partij nagelaten na te gaan welke de intenties zijn van concluante met betrekking tot het vergaren van werk. Het is niet gezegd dat zij ten laste van de Belgische staat zal vallen. Concluante is immers uitermate gemotiveerd om werk te zoeken zodra haar dit wordt toegestaan, teneinde haar zoontje een goed leven te kunnen bieden en haar zieke echtgenoot de vereiste zorgen te kunnen toedienen. De bestreden beslissing heeft dan ook geenszins rekening gehouden met de persoonlijke en uitzonderlijke situatie van concluante. Bij gebreke aan enige motivatie hieromtrent kan niet anders dan besloten worden dat de bestreden beslissing onredelijk is. Dit middel is derhalve gegrond."

Dit eerste middel is volledig gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Aangaande de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, laat de Raad gelden wat volgt:

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het redelijkheidsbeginsel moet beoordeeld worden in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, in casu artikel 10, § 2, derde lid en artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje."

Artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie."

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° [...]"

Door verzoekster wordt niet betwist dat haar echtgenoot die ze wenst te vervoegen in het kader van gezinshereniging enkel een leefloon geniet en bijgevolg niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De voormelde artikelen zijn heel duidelijk op dit punt. Voor het beoordelen van de bestaansmiddelen wordt het leefloon niet in aanmerking genomen. Het feit dat haar echtgenoot om medische redenen niet in staat is om over die toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, doet hieraan geen afbreuk. Alleen zijn minderjarig kind kan volgens de wet genieten van de uitzondering op die vereiste.

Evenmin toont verzoekster aan zelf over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het feit dat ze uitermate gemotiveerd zou zijn om werk te zoeken, doet hieraan evenmin afbreuk.

Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) alsook van de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag.

Zij licht haar middel in de synthesememorie toe als volgt:

“Concluante is getrouwd met de heer E. R. Zij zijn op 14 april 2013 de trotse ouders geworden van een zoontje, I.

Het is aldus duidelijk dat concluante dat er sprake is van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Het gezinsleven van concluante situeert zich immers geheel in België.

De artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag bepalen daarnaast respectievelijk dat bij alle maatregelen steeds het belang van het kind voorop dient te staan, dat de Staat de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders dient te eerbiedigen en dat elk kind het recht heeft op te groeien bij zijn ouders en om met beide ouders contact te onderhouden. Het is duidelijk dat alle voormelde artikelen geschonden zullen worden, zo de naleving van de bestreden beslissing wordt verplicht, aangezien concluante dan gedwongen wordt België te verlaten en terug dient te keren naar Macedonië. Gelet op het feit dat het zoontje van concluante nog geen twee maanden oud is en aldus niet gescheiden kan worden van zijn moeder, zou ook hij verplicht worden het Belgische grondgebied te verlaten en bijgevolg gescheiden worden van zijn vader. Het is duidelijk dat deze permanente inbreuk op het gezinsleven van concluante en haar zoontje niet alleen een inbreuk inhoudt op de bovenvermelde artikelen van het Kinderrechtenverdrag, doch dat dit geenszins de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM zou doorstaan! Verwerende partij verwijst in haar nota naar tal van arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Wat betreft de arresten van Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga tegen België en Moustaquim tegen België dient opgemerkt te worden dat dit geheel andere situaties betreft, zodat deze geenszins naar analogie kunnen toegepast worden op de huidige situatie. In beide arresten is het immers duidelijk dat de openbare orde geraakt wordt door een eventuele toelating van de betrokkenen op het Belgisch grondgebied, ofwel wegens misbruik van de verblijfsprocedures, ofwel doordat men een gevaar voor de openbare veiligheid vormt gelet op eerdere veroordelingen. Geen van deze zaken is echter van toepassing op concluante en haar gezin.

Het arrest van Rodrigues Da Silva en Hoogkamer tegen Nederland van 31 januari 2006 daarentegen is wel relevant. Verwerende partij kiest ervoor slechts te verwijzen naar een enkele paragraaf in het arrest om daaruit af te leiden dat zij geen verplichting heeft om de door vreemdelingen gemaakte keuze van staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Verwerende partij gaat hierbij echter geheel voorbij aan de essentie van het arrest, namelijk de vaststelling van een schending van artikel 8 EVRM wegens miskennis van het gezinsleven, hoewel mevrouw Rodrigues Da Silva steeds illegaal in Nederland verbleef, zonder zelfs maar enige verblijfsprocedure te voeren. Daarnaast verwijst verwerende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 5 oktober 2012, nr. 89235 om de afwijzing van de verblijfsaanvraag van concluante te verantwoorden, aangezien zij geen hinderpalen zou aangevoerd hebben voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Nochtans dient vastgesteld te worden dat verwerende partij wel degelijk op de hoogte is van een dergelijke hinderpaal : de echtgenoot van concluante is immers toegelaten tot een permanent verblijf in België op grond van een

medische regularisatie, zodat het voor hem niet mogelijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om aldaar het gezinsleven met concludante en hun zoontje verder te zetten.

Dat de argumenten van verwerende partij dan ook niet overtuigen, zodat wel degelijk een schending van artikel 8 EVRM en de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag dient weerhouden te worden.

Het middel is gegrond."

Het tweede middel dat door verzoekster wordt aangevoerd, is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag. De Raad merkt op dat de bepalingen van de ingeroepen artikelen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekster de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan invoeren (RvS 21 oktober 1998, nr. 76 554; RvS 28 juni 2001, nr. 97 206).

Een schending van de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangenomen.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofdte van verzoekster met haar man en gemeenschappelijk kind.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Zoals verweerder aanvoert, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating voor verzoekster. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid

van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance toets. De beslissingen werden genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu stelt verweerder in de nota dat verzoekster geen enkele hinderpaal aanvoert voor het uitbouwen of het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst of elders. De Raad kan enkel, samen met verzoekster, vaststellen dat verweerder aan de echtgenoot van verzoekster in België een verblijf van onbepaalde duur heeft toegekend en dit in het kader van een medische regularisatieprocedure. Het behoort tot de eigenheid van een gegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen dat verweerder heeft aangenomen dat geen adequate behandeling voor de ziektes van de echtgenoot in het land van herkomst, *in casu* Macedonië, voorhanden is zodanig dat er een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een mensonwaardige of vernederende behandeling ontstaat indien hij zou moeten terugkeren naar Macedonië. Verweerder heeft hier kennis van maar heeft dit geenszins betrokken bij de motivering van zijn bevel. Uit het administratief dossier blijkt dat de behandelende artsen in het kader van die medische regularisatieaanvraag hadden aangegeven dat patiënt reeds jarenlang geen behandeling had gekregen in het land van herkomst voor diens acute aandoeningen. Uit een en ander volgt dat het dan ook kennelijk onredelijk van verweerder is om van

verzoekster en haar echtgenoot en minderjarig kind te verwachten in het land van herkomst of “elders” hun gezinsleven verder te zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is aannemelijk in het kader van de tweede bestreden beslissing.

Het tweede middel is gegrond wat betreft de tweede bestreden beslissing.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste bestreden beslissing wordt verworpen.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 april 2013 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU